

— Все е още хлемавъ.

— Е че какво ще му стане, ако да слѣзеше за малко!
Въ къщи вътрѣ струва ми ся не ще е опасно да стане по злѣ.

— Добрый ми тате! (рече хубавата Янка) искате ли да го приканимъ пакъ дано дойде?

— Потрудѣте ся! отговори г. Аристъ.

И майка и дъщеря станяхъ и излѣзохъ отъ задъжъ.

На Янкъ майка ѝ като излѣзе на третійтъ катъ, прикани Евстатія да слѣзе. Той ся опягаше и нерачеше, но най-послѣ ся прѣдума за да не скърши хатъртъ на Госпожа Аристицъ. И тъй, станъ, облѣче ся и зе да слѣзва низъ сълбжтъ, когато ся срѣшнъ съ Янкъ. Сърдцето му прѣтърпѣ силны колебанія и кръвъ-та го удари въ ланиты-тъ, когато момата му каза:

Най-послѣ, Евстатіе, рѣши ли ся да почтешъ събра-ніето ни?

— Ахъ, госпожице! ако да знаяхте колко съмъ злочестъ!

— Вы злочестъ! че защо? много ма е жалъ за това Евстатіе!

Евстатій наведе главъ и млъкнъ.

— Но кажѣте ми, коя е причината на злочестиятъ Вы?

— Дозволѣте ми, Госпожице, да не опечалжъ нѣжното ви сърдце напраздно и за безнищо.

— Нѣма нищо отъ това; може бы да вы утѣшимъ Евстатіе. Кажѣте ми що вы е?

Евстатій не можѣ да удържи съзътъ си и ся задави въ хълцанія и рыданія, като опрѣ главжтъ си о стѣнжтъ и покры лицето си съ рацѣ.

Янка не знаеше горката какво да мысли за това; съзъ само обляжъ ланитытъ ѝ, като гледаше клетникътъ момъкъ.